

SZARVASI ÚJSÁG.

Hetilap, a társadalom, közgazdaság és irodalom köréből.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 5 frt. — kr.
Félévre 2 frt. 50 kr.
Negyedévre 1 frt. 25 kr.

Egyes szám ára 10 kr.

MEGJELENIK:

hetenként egyszer, vasárnap.

Az előfizetési pénzek, úgy a lap szellemi részét
illető közlemények a szerkesztőhöz Szarvasra
küldendők.

A nyilt-terben minden garmondsor díja 20 kr.

HIRDETÉSI DIJ:

Minden egyes szó után 100 szóig 2 kr.
Azonfelül 1

Kiemelt, díszbetűk s körzettel ellátott hirdetésekért termérték szerint, minden négyszög centiméter után 3 kr. számítatik. — Állandó hirdetésményeknél kedvezmény nyújtatik. Hirdetések az Árpád, irodalmi és nyomdai intézetbe küldendők.

A socialis kérdés hazánkban.

(Befejező közlemény.)

Egyre halljuk, hogyi paros állammá kell lennünk, különben elveszünk, a mérsékeltbbek arra szorítkozáván kívánataikban, miszerint oly fejlett ipar elérése szükséges, mely mellett nyers termékeink productiv értékesítői, feldolgozói magunk lehessünk. Szép és nagy feladat. A politikai függőségű Magyarországot önállóságra emelni legalább nemzetgazdaságában.

És megindult a mozgalom, befolyásos emberek mint vezérek támogatva lesznek a nép ezrei által, mint általánosan érzett nemzeti szükségletek idején szokásos. Munkás pártok alakulnak, szövetkezetek létesülnek, külföldi iparosok nagyobbodó számmal hozatnak és vándorolnak az országba künn szerzett benyomásaikkal, a miket tudományos hangulatnak nevezhetnénk s terjesztik azon elveket, melyeket oda haza hallottak arról, hogy az életre nem jogosít egyéb: a dolognál; minden ember kötelessége munkálkodni, mert a téllenség halálos ítélet a felhalmazott vagyon s elrejtett kincsek kellő forgalma és megosztására nézve, a mi pedig természetjogi igazságtalanság, mert mindennek rendeltetése van, melyet betölteni létszükség és semminek sem rendeltetése: a téllenség.

A tudomány és tudakosság, az álkodás és fortélyosság, csalás és a bűn mind meg tud élni, mi több tőkéhez segít a mai társadalmi „rendben”, — csak a munka nem, csak ezzel bálnak el koldus módra, mintha csak valami mostoha volna a nemzetgazdasági erők testvérpárja, tőke és földtermékenység mellett.

A munkát elnyomva látják, — mely mellett alig lehet az elsőrendű életszükségletek fedezésére bizton számítani, nem hogy egyenjogusítva lenne a tőke és földdel. Önállóvá akarják tenni, mely egyenértékű s egytekintélyű legyen társaival. A munka becsérélhető

legyen a tőkével — ha nem is pillanatnyi de hosszabb idő eredményeit tekintve, ne pedig a tőke zsákmányolhassa ki a munkát saját előnyére, ennek sérelmére, óriási mérvben, igaztalanul. Nehogy a tőkés jóléte élveiben busáskodják, mialatt téllen, míg a munkás szegény és éhen nyomorog családjával a megfeszített erőkielérés izzadása közben. Ez a socialis kérdés, — erről hoznak magukkal életre ébresztő eszméket, igazságokat, melyeket nem is a saját kebelükben hallottak legékebben s legőszintebben formulázva, — de gazdag emberektől, kiknek azonban pénzükön kívül szívéük is volt, s szellemnagyságuk mellett érdekük, egy szent érdek: a civilizáció. — S minthogy nagy igaztalanságok idején a rectificáló elveknek is nagy szabásuaknak kell lenni, úgy szokott esni, hogy a rossz véglete megfelelő végletel szül a helyesen szabályozó tudomány körében is. S a túlzásba hajtott tudomány hódítása terjed, a socialis kérdés mellett felüti fejét a communismus, előbb annak cége alatt, hogy később meglagadja. — Ezt nyomon követi a gyakorlat, csak hogy itt, — ha végérvényre emelkedtek, annak neve: reform, emezé: forradalom.

Hazánkban mindezen iránylatok tagadhatlan végig húzódnak, az európai hullámvás miatt törnek meg itt?! — A francia communárdok egyik hőse — perze socialista czég alatt — közkedveltségű vezére fővárosi munkásaink jelentékeny részének.

E jelenségek újak hazánkban, mint új az ipar, mint új a népnek kizárólagosan földmivesek és kizárólag iparral foglalkozók osztályára való elkülönülése. Az iparos munkások száma szaporodik belföldiek által, a mennyiben mindinkább elterjedő vasutak számokat fosztanak meg eddigi — nemzetgazdasági tekintetben erőpazarlásnak minősíthető s így meddő —

foglalkozásuktól: a hosszú fuvarozástól, kiknek gyermekei azután megoszolva valamely productiv pályára, a földmivelő vagy iparosra szoruhnak. (Nálunk a proletár napszámosok is az előbbiekhöz sorozhatók.) — Szaporodnak azon családások folytán, mely a külföldi, névszerint román, orosz, amerikai s a vízi utakkal rendelkező verseny által kárvallott őstermelésünket érte.

Szaporodnak külföldről, a mennyiben idegenek vándorolnak be fejlettebb érzékükkel az emberiségi tendenciák iránt s érzékenyebb felfogással sorsuk javítására vonatkozólag. A tudomány is hódít körükben s a velük érintkezők körében, — a társulási szellem szervezethez segíti őket, — és a munkások életsora itt is csak ama törvényszerűséggel fennálló nyomor, mely elszaporodásukkal egyre csak növekvőben lehet, hiszen a versenyző kínálat nagyobboldásával szemben a kicsiny kereslet, az általános pangás áll.

Az elmondottak után ki elég merész abban bízni, hogy az előbbi cikkemben leírt történelminek nevezhető kegyelet elegendő lesz ezentúl az elégtelenség kitörése ellenében? Egy új szereplő lép fel: a szenvedés, a tömeg — nyomor, ez nem ismeri a történelmet, ez enni kér.

Ily körülmények között lépett fel Zichy Jenő, az ő nevében füződik az új iparmozgalom története. — Iparunkat nagygyá kívánja tenni, nagy elhatározással, nagy tényekkel. Érdemes, diesteljes fáradság. — de mert az egész nemzetet átszövedő, nagy jelentőségű,

osztály sorsa felett intézkedik, nagy a felelőssége is. — Nem szabad neki számításából kifeledni, hogy a mi eddig nálunk nem volt, most fejlődben van: a socialis kérdés; a mi eddig nem volt lehetséges, ezután ha nem elég óvalos — bekövetkezhetik: a társadalmi forradalom. Mondja ki bátran Lassale-lal: „Ich glaube an die Revolution, und weil ich an sie glaube, will ich sie nicht herbeiführen, — sondern für den Fall, dass sie kommt und von unten kommt, will ich sie im Voraus humanisiren, civilisiren!“ Zichy grófra nem kisebb feladat vár, mint a magyar ipar nagygyá fejlesztésével, egyidejűleg e munka közben megoldani a magyar socialis kérdést. Csak úgy engedheti meg magának iparunkat hatalommá emelni, ha egyszermind elég biztosítékot teremtett arra nézve, hogy ez ipar el is tudja tartani embe-reit. A munkának gyümölcsözőnek kell lenni, a munkásnak a munka által jóléthez kell jutni, mert különben a műhely és a vásár, hol készíti és árulja a gazdagok részére nagy fáradsággal létrehozott hasznos és kényelmi czikkeket, — ha ezeket olcsón kell vesztegetnie, megfizetlenül, nemcsak az elszegényedés de az irigység és elégtelenség szülőhelye is lesz.

S itt elérkeztünk kérdésünk azon pontjáig, melyen túl a gyakorlati politika hatáskörébe vág. Ide nem követhetjük gróf Zichy Jenőt, — hogy ő neki e téren kell működése oroszánrészét kifejteni magától értetődik; — csak jó kívánatunkat küldjük utána, mi tenni kész már csak azon szomorú kilátás is, miszerint

F Á R G Z A

A dráma.



Szép mesterség az a dráma:
Föltamadnak ő emberek,
Avult idők, ős szellemek
— Mint a végső trombitára! —
Egy szerény költő szavára.

Szép mesterség az a dráma:
Felhúzza a lejárt gondok,
Vagy, tett, kín, kéj, terv, kalandok:
Kinyílik az agy és kebel...
A szándokról hull a lepel,
S eltitkolt jó, eltakart bűn
Nyitva állnak meztelen hűn
— Mint a végső trombitára —
Egy szerény költő szavára.

Szép mesterség az a dráma:
Koldus volt vagy dolyfős király
Lerázza a hamvat s kiáll...
Igaz, ravasz, bölcs vagy bomlott,
Azza lesz ismét a mi volt:

Megint küzd és megint érez
Ismét szeret, öl, elvérez
Ujra szenved, ujra élvez
Ujra jót tesz, ujra vétkez — —

Mig ketté oszlik az akol,
— Mint a végső trombitára —
S a jó dijt nyer, a gaz lakol!
Egy szerény költő szavára.

Dobsa János.

Egy hirdetés következményei.

(R. Ö.) Az apró hirdetések, melyeket a külföldi lapok hetenkint egyszer hoznak, s melyekben a legbizarrabb házassági ajánlatok s egyéb ilyféle dolgok foglaltatnak, gyakran a legtragikomikusabb esetek szülő-anyjai.

Ilyen a következő hirdetés eredménye is, mely egy párisi lapban megjelent, s melyet most *in extenso* leírt a „Figaro.“

Egy francia lapban ugyanis következő hirdetés volt olvasható:

„Állandó szerelem: — engedek kívánságának és

socialis kérdésünk megoldásának idején ipar és kereskedelmi politikánk legmagasb vezénylete még csak szakkezekre sem lesz bízva.

BELLARMIN.

CSARNOK.

Fővárosi tárczalevél.

(Szent-István napja, az ország a fővárosban, az Arrogante ünnepély stb.)

K é j v o n a t! Ugyan ki ne gondolna e szónál a mérészen robogó vonatra, amely merészen szöguld, zakatol a rónán keresztül és visz, ragad tova festői tájak, fényes ünnepélyek, zajos multságok felé? Tagadhatatlanul igen egyetlen egy szó az a „kéjvonat“ és esetlen újabbkori szóképzés, mert bizony draszticus egy szándék volna, hogy ha valaki a szó jelentéséből merítve jegot, a vonaton kéjelegni akarna, hanem tény az, hogy a képzelem e szó látásánál megelevenődik és eltölti az embert az utazás gyönyöre, kéje. De nem ám ez egyedül a kéjvonatok jelentése nyájas olvasom. Az eszményi vastagon nyomott kéjvonat szó után következik ama prózai sor, hogy a vonatok tetemesen leszállított, menetárak mellett közlekednek . . . és ez az, a miért annyi ember hevül és lelkesedik. Szent-István ünnepének hajnalán magam is kisiettem az osztrák államvasut indóházához. A tágas váróteremben zajlott már a várakozók tömege. Mindenki vart ismerőst, barátot, rokont, vagy szeretőt és ennyi várakozó láttára bizton meg voltam győződve, hogy az érkezendő utasok ugyan furesán fogják értelmezni, a kéjvonat jelentőségét, lévén a vagonok olyannyira megtömve „kéjutasokkal“, miként az éjszakai tenger felől érkező hordócskák heringekkel, amely posztióban tudvalevőleg igen kevés gyönyör és még kevesebb kéj van. Végre megkondul a vasuti harang, a vonat hosszan fűtyülve dübörög be az indóházba.

megakarom önt hallgatni. Jőjön szerdán 9 órakor lóhaton a Bois de Boulogne ba, ugyanazon helyre hol egy év előtt találkozáink. Beszélni fogunk házasságunkról. I n g a d o z ó Á r t a t l a n s á g .“

E hirdetés első fele az Á l l a n d ó S z e r e l e m előtt a boldogság paradicsomát tárta fel, míg a vége a pokol mélységes fenekére dobta.

„Engedek kivanságanak“ — óh gyönyör! — „Jőjön szerdán reggeli 9 órakor a Bois de Boulogne“-ba — óh mennyi boldogság! — „**Lóhaton**“ — óh atok és kárhozat! — Á l l a n d ó S z e r e l e m még soha sem ült lovon életében.

Mit kellett ily körülmények közt tennie? Tán írni az I n g a d o z ó Á r t a t l a n s á g n a k? hisz ezt kereken megtiltá. Azonkívül mit is mondott volna neki? Hogy nem tud lovagolni? Inkább a halál! . . . Az ilyenmü hirdetések csak vasárnaponként jelennek meg, s így a lapban válaszolni nem lehet. Nyakát szegni — ezt szivesen megtette volna, de neveltség tárgyává lenni az I n g a d o z ó Á r t a t l a n s á g előtt, ez több volt a lehetőnel.

— Barmi történiék is, szerdán reggel a Boisban lesznek lóhaton, ugy a mint 6 kivanta. A sétány ilyenkor még elhagyatott; — kocsim mnyek odáig. Én leszek az első a légyottan. Kocsim ott leend; esdekelní fogok előtte, hogy szálljon be. Lovászom addig a lovakat őrzendi, míg beszélhetek vele. — És utoljára is, ki akadályozhat meg abban, hogy egy lovagló iskolába ne járjak ama végzetes napig? mint ezt azok teszik a vívó iskolákban, kik párbajt akarnak

A várakozók szorongva tolulnak az ajtók felé, a melyek hirtelen lebbentik szét szárnyukat és a támadt nyíláson át zagyva tömeg tódul zajló árként az ország városába. Az első kilépőben mindjárt ismerősre akadok. Ah nagyságod is a kéjvonattal érkezik? Sohase legyen kéj az kedves öcsém, igenis az ocsó vonattal jöttem, a buza alig adja meg a vetőmagot, az árpa megnagyvon megszorult — rossz világ van!“ Ez a helyzet igazi képe!

Mennyi kedves falusi életkép; az urambátyám pozsgás. egészségtől duzzadó arca az elmaradhatlan évtizedes vajudással barnára szítt öblös tajtékipával szájában; egy-egy jó anyaacz, még a régi fajta öblös kalappal fején, amelyen találhatsz rengő zabkalászt, aianyozott diót, egykor fényes, most már vedlet kollibrit, szóval egész kirakatát a régi módinak. Annál korszerűbben van öltözve, a körülbelül 14—15 éves barnapiros, Ilonka, aki ámuló szemekkel tekint szélylyel a városterem fényes csarnokán. Ez az ártatlanul bámuló arcocska meg az a zöld ruha fehér disszel nyilván elárulják a tiszaháti libáeskat. Mi fővárosiak elbizakodott lenezessel tudunk mosolyogoi a kedves vidékiek boldog ámulásán, pedig esoda-e, ha egy-egy alföldi kis urfi és kis leányzó esodálattal eltelt szemekkel néz körül, az ország városában; hiszen a gyermeki ártatlanságnak legszebb legfestőib vonása. Mennyi mindent hallának, olvasnak e vidéki gyermekek a főváros fényéről; esoda-e ha boldoggá teszi őket apa vagy mama és St-Istvánnap i ocsó kéjvonattal felhozván őket Budapestre: dobogó kebellet megérkezek oda és mohón tévelygő szemekkel tekintenek szélylyel az ismeretlen fényes világon.

„Nini mama, hogy megnéz bennünket ez az úr; nyilván Nádasné nagybátyja lesz az, aszongyák idefent lakik.“

„Ugyan ne nevettesd már ki magadat fiam — hisz azt itt így szokták, látod, hogy kinevet, minék köszöntél neki?“

„Hát azt gondoltam . . .“

„Egyetlen tres szoba sines asszonyom . . . mondja a vendégfogadó kapusa.“ Istenem, istenem mi lesz hát velünk mondja a

vívni, s még kardot soha sem forgattak kezökben. — Legalabb viendem annyira, hogy megfogom ülhetni a lovat.

Á l l a n d ó S z e r e l e m erre a legközelebbi lovagló iskolába rohan.

— Uram, monda a tanitónak, nekem 26 óra alatt meg kell tanulnom lovagolni. A lovaglás mestere nagyot nézett; hősünk azonban elbeszelte esetet, kezebe csusztatott par aranyat, s egy negyed óra mulva már nyeregben ült.

— Nyugodja ki magát, uram, monda neki időről időre a tanító.

Kinyugodjam magamat? . . . soha, uram! Kinek tart ön engem? én a lóról csak úgy szállok le, ha határol az ő lábához borulhatok.

A leczkék szakdatlanul folytak! kedden este, midőn Á l l a n d ó S z e r e l e m elhagyta a lovagló iskolát, meg lehetősén ült már a lovon, noha teste olyan volt, mintha kerékbe törték volna. Mindazonáltal feltette magában, hogy kora hajnalban fog felkelni, hogy még par óráig gyakorolhassa magát.

A lovaglómester rá akarta birni, hogy vegyen egy orosz gőzfördőt, hogy aludjék reggeli 7 óráig, de hősünk akadályt nem ismerve, mint Guzman, az iskola legelőnékbb lovat akarta kiválasztani a másnapi exkurzióra.

— Majd kiválasztom én ön számára a lovat, melyre szüksége van . . . biztatá a professor.

Az annyira vart szerda végre megérkezik. Az ég tiszta a levegő langyos volt; az ember azt hitte volna hogy latatlan ajkak csókokat lehellenek belé, — Midőn kiakart kelni

a kis Ferkó, ez a nagy skátulya olyan nehéz hogy majd leroskadok stb.“

„Theczik thalán szép priváth-lakhást — szól egy ácsorgó hordár — a hotelekben már minden szóba bezárt.“

„Jaj viláért se kedves mama, sugja a kis Ferkó anyja fülébe, hallottam, olvastam sokszor hogy az ilyen emberek elvezetik az embert egy rablóbanda tanyájába éjjel, aztán egy súlylyesztón leeresztik egy sötét pinczébe, először kirabolják, azután meggyilkolják őket — azután soha senki sem tudja hova lettek“ . . . Jaj de gyerekes vagy te Ferkóm, mondja a mama, a kis Ferkó kezéből kiveszi a hordár azt a nehéz skatulyát, és mennek mendegélnék ismeretlen, tekervényes utcákon, a kis Ferkó meg nem tudja érteni jó mamája könnyelműségét és fogvaczogva követi az ismeretlen szállásadót, a kinél pedig nyájas fogadtatásra és bizonyára szives vendéglátó családtagokra (értsd poloskák) — találunk.

* * *

Szent-István napja szokatlan élénk jelleget ad a fővárosnak. Azt mondják, hogy régen volt annyi idegen a fővárosban, mint ép e napon. Bárhová tekintett az ember, mindenütt idegen arcokkal találkozott. A vidékiek aprehendálni szoktak azért, ha a fővárosiak azt mondják, hogy első tekintetre megismerik őket. Én részemről bizony nem látok abban semmi szégyenletet, sőt a nagyvárosi chique-nél többre is becslöm a vidéki intelligencia természetes magatartását, hanem az bizonyos, hogy van a fővárosiakon valami leirhatlan könnyedség a járásban, öltözetben és modorban, a mit a vidékiek el-sajátítani sohasem tudnak. Legyen egy vidéki kisasszony a „Magyar Bazar“ szerint a legtökéletesebben öltözve, a legkisebb apróság is elárulja őt; például tény az, hogy sohasem tudja olyan kecsesül, olyan bájjal felfogni bal kézzel a ruha uszályát, mint csak egy pesti marchande-de modes kisasszony is. Különböztet elismert tény, hogy ez irányban a budapesti nőknek sokkal jobb „felfogásuk“ van.

Ágyából, Á l l a n d ó S z e r e l e m csak akkor kezdte érezni, hogy háta össze van törve, s annyira fáj, hogy majd elkiáltá belé magát.

— Én többé lóra nem ülhetek . . . hátha ismét lefeküdném? . . . Az igaz, hogy az Ingadozó Ártatlaságnak szépsége vonzó, de utóljára is ilyen szépséget én másutt is találhatok . . .

Ez istenkáromlást azonban csakhamar megbánta, s hogy légyottjáról el ne maradjon, valóságos kétségbeeséssel fogott az öltözködéshez.

Hét óra után a karfába fogódzva vánszorgott le a lépcsőkön . . . ez a kis séta teljes husz percnyi időt vett igénybe. 1/8 óra után kocsiba ült s a Bois de Boulogneba hajtatott. A reggeli hús lég, a szerencsés pillanat közeledte, lojának megpillantása, melyet kantárszáron egy lovász tartott, forró szerelme, párosulva egy pár csepp kámforos palinkával, mindez visszaadott elvesztett erejéből egy kis részt.

— Ha előtte kellene megmásznom lovamat, — morgogá magában, — érzem, hogy szégyenemben meghalnék; sokkal jobb lesz tehát, ha nyeregben ülve várok rá.

Fellépett egy padra, magához vezetteté lovát s nagy kinok közt felmászott a nyeregbe.

— És most, hogy rajta ülök, minden áron azon kell lennem, hogy meg is maradjak a nyeregben . . . hogy hívják ez az állatot? . . .

— Óczeánnak, uram, mert olyan csendes, mint a ten-

Denique Szt.-István napja van!

Ős Budának vára, melynek kietlen főterén egyébkor csak kőszvényes hivatalnokok, nyugdíjazott magyargyűlölő katonatisztek lépései visszhangoznak — fényes seregtől népese-dik meg e reggelen.

A Gellérthegyi citadellának közös hadseregi használatból kimustrált agyi hangos lövéseket eresztenek világgá az első magyar apostoli király emlékének dicsőségére. Beh jó, hogy a nagy király oly csendesen nyugszik hosszú századok óta porladozó ősei között, mert ha tudná, hogy az ő dicsőségének emlékezetére egy granicsár cs. kir. hadnagy a Gellérthegyen németül commandiroz „anfeuer“t az ágyuk körül álló cseh tüzereknek, nyilván megfordúlna sirjának mélységes fenekén; aztán meg ha meglátná, hogy ős Buda várának kellő főterén, ama német nemzet egyik utódának magas dicsőséggel koszoruzott ércszobra áll, a melyet ő és elődei oly vitézül korbácsoltak vissza a szárd hegyekig, ha tudná, hogy ezt a szobrot annak emlékéül emelték a német Hentzy generálisnak, mert, hogy az 1848-ban vitézül küzdött és esett el az ellenünk, magyarok ellen való harcban, akkor No de ne politizáljunk! Békességes alkotmányos időket élünk; a magyar diszmagyarba öltözött honatyák kardjának fényét oly szépen tükrözi vissza a Hentzy-szobor sima ércztükre és a mikor egy század magyar katonának „Hoch-anfeuer“-t vezényel ismét egy másik cs. kir. stájer kapitány, ez az üdvölvés is a magyar dicsőség közös-ügyes fényének viszhangja. Magyarországi főpapjai fényes ornátusban, főurai, zászlós urai moly ellen jól megvédett magyar diszruhában vonulnak el szemünk előtt, körös-körül tengernyi nép.

Egy pillanatra meglebben képzelmünknek röpke szárnya és elvisz, elragad bennünket vissza, messze századokba, Nagy Lajos és Hollos Mátvás verőfényes idejébe, a hol oly nagy oly dicső volt a magyar, hogy az egész világ rettegte és tiszt-

ger. Akár ujjával vagy szemével is kormányozhatná. Valóságos birka, uram, viszonzá a lovász.

Pont 9 órakor az Ingadozó ártatlanság előtt a láthatáron. Galopban közeledett. Minő uj kecsket fedezett fel benne Á l l a n d ó s z e r e l e m ! ! Ennek oka az is lehetett, hogy lóháton a nő nem lehet középszerű; mert vagy groteszknek, vagy tökéletes amazonnak tűnik fel. — A szeretett lány termete karcsú, válla széles, lényé gömbölyded volt . . . önök kitalálhatják a leírásból a többit . . .

Vágtatva haladt el hősünk előtt:

— Kövessen! — kiáltá ez utóbbinak. A lovas meglepetve, elragadtatva, elektrizálva hatalmasan megsarkantyuzta lovát. — Óczeán nagyot szökött e semmi által sem igazolt megtámadás fölötti indignációjában. — A szökkenésnek egyéb következménye nem lón, mint az, hogy Á l l a n d ó S z e r e l e m kénytelen volt a ló sörényébe kapaszkodni, mint ezt a vizbefuló szokta tenni, ki szalmaszálak után kapkod. Szerencsére, valamiképen csak helyre tápázkodott, s midőn szemét felnyitá, pár lépésnyire az Ingadozó Ártatlanságot látta maga előtt, ki visszafordult, s intett neki, hogy vágtasson oldala mellé.

A szegény fiu szivesen engedett volna a jelnek, de lova, mely a lovardához volt szokva, ilyesmiről tudni sem akart, s minden áron a lovász után akart rohanni, a ki már előzetesen eltávozott. Két újabb hívőjelnek sem volt több eredménye. Az Ingadozó Ártatlanság meglepetve jobbra kanyarodott; Óczeán, mely e mozdulatot észre-

telte őt, hogy három tenger partján lengett büszkén a magyar lobogó. Ah de hiszen

„Világverő Mátyás sirján már virág se zöldül,
Régi dal, régi dal, régi dicsőségről.“

Mi a magyar most? Rút sybarita váz* Mi most Szent-István hagyományos ünnepe? Nem egyéb biz az, mint egy nagy katonai és civíl parádé, a hol főpapok, urak és ministerek hivatalból, katonák „Verordnung“ szerint — vidéki polgárok pedig ártatlan bámulási vágyból vannak jelen.

* * *

Az idén e neves napnak más nevezetessége is volt. Az Arrogante-ünnepély és a francziák látogatása. A hatalmas Frank-ország eunen nagyságához mért bőkezűséggel emlékezett meg rólunk szomorúságunk napjaiban. Mi viszonzni kívántuk azt nekik fényes ünnepélylyel. Az ünnepély szép volt. De mi az, a mit hatalmas gazdag főurnak képes nyújtani egy szerény törekvő munkás? Beviszi a látogató főurat a tiszta szobába és megvendégeli őt a maga módja szerint. Mi is elhivtuk őket a szép Margit-szigetre, a melyet ritka bájjal áldott meg a természet, megvendégeltük őket mindazzal, a mit a magyar genie, a magyar konyha és pincze nyújtani képes és ráadásul elárasztottuk őket szeretetünk egész özönével és ez a francia vendégeknek kimondhatlan jól esett.

Secant.

H I R E K.

Nyilatkozat. Egy „szakembernek“ a „Szarvasi Ujság 33-ik számában „Viszonzás“ czim alatt közölt cikkével szemben kötelességemnek tartom ezenel kinyilatkoztatni, hogy a 30-ik számban elmondott állításaimhoz, mint teljes hitelű tényekhez tovább is ragaszkodván, őt arra a térre, hova neki a

vette, kapta magát s hasonló kanyarodást vitt végbe, az amazon lova után rugaszkodva. — Hasztalan volt Á l l a n d ó S z e r e l e m minden kérése, simogatása, a ló a másik ló után ment, mellé nem volt terelhető semmi áron.

— Beh különös lovat lovagol ön! mondá a nő nevetve. — Szálljon le s nyujtsa nekem kezét.

Á l l a n d ó S z e r e l e m csak ezt várta; minden áron meg akarva ragadni a picziny kis kezét, mely felé nyujtattott, felemelkedett kengyelében — hogy egy fájdalmas jajkiáltással essék abba vissza.

— Ohó, kedvesem, mi baja önnek? Nem értett meg? Ön ép oly groteszknek kezd feltünni előttem, mint lova.

— Asszonyom . . . bocsánat! későbbben mindent megmagyarázok önnek . . . de most nem tudok leszállani.

Az I n g a d o z ó Á r t a t l a n s á g nagyot nevetett. Lovagunk szerencsétlenségére, egyszerre csak egy ezred lovaság jelenik meg az erdőben, melynek zenekara rákezdí Ardití csókkingőjét. Óczeán, isten tudja minő hajdani emlékek behatása alatt tánczra kerekedik, magával ragadva szerencsétlen lovasát.

Ez volt a kegyelemdőfés.

— Isten önnel, uram, mondá az amazon; ön megbocsát, ha nem e szavakkal válok el öntől: „a viszontlátásig!“, mert ott, hol férjet kerestem, nem találtam egyebet egy akrobatánál . . .

Evvel elvágtatott; ott hagyva a faképnél szerencsétlen hősünket, kivel Óczeán körbe kezdett futkározni . . .

Ime, ilyen szerencsétlenséget szülnék néha a hirdetések!

vitát sodornia tetszett, követni nem fogom. Szarvas, aug. 29. 1879. Egy érdeklött.

— **Az orosházi ág. hitv. ev. egyháznál** megürült lelkész tanítói állomásra eddigelé Kocsondi József hosszúfalusi lelkész, Masznyik Gyula t.-földvári s. lelkész és Tóth Gyula vadosfai s. lelkész urak pályáztak, kik közül t. Kocsondi J. ur mult vasárnap tartá próbaszónoklatát.

— **Krecsányi Ignác** szintársulata megérkezett városunkba s tegnap tartá első előadását a „Herczegasszony“ czimű operettel. Midőn a derék szintársulatot örömmel fogadónók városunkban, a t. igazgató urat arra kérjük, miszerint a tisztán mulattatásra szánt operette-ek mellett a magvasabb drámai előadásokról se feledkezzék meg; sőt igyekezék ezeket állítani előtérbe, a mennyiben csakis ezen műfaj cultiválásával tehet egy-egy vidéki szintársulat jószolgálatot a színművészet ügyének. Ez alkalomból nem hagyhatjuk említés nélkül a társulat által közrebocsátott előleges színi jelentés ama passusát sem, mely szerint a nálunk tartandó előadások „mint a előadásoknak“ neveztetnek. Az ambíció tiszteltreméltó jellemvonás, de midőn túlhajt a kellő határon: visszatetszést szül. A mi közönségünk műérzéke sokkal fejlettebb, semhogy szüksége lenne a műpártoláshoz szép ígéretekre. Ha tavaly meg voltunk elégedve a szintársulat igazán becsületesre méltó törekvésével: hasonló igyekezet mellett bizonyára ezuttal is ki lesznek elégitve igényeink, a nélkül, hogy „mintaelőadást“ várnánk egy vidéki szintársulattól, melynek apparatusa a mintaszerűséget egyáltalán nem arrogálhatja, a mint azt még a világvárosok műintézetei sem teszik, melyeknek pedig ehez valamivel több joguk lenne. — Hagyjuk hát a nagyzás ezen kellemetlen nemét; közönségünk becsüli a jóakaratu törekvést e nélkül is! Ezen futólagos jóakaratu megjegyzésünk után melegen ajánljuk a derék szintársulatot közönségünk figyelmébe, s hiszük, hogy a pártolás azon foka, mely tavaly oly élénken nyilvánult: az idén még túl lesz haladva, — a társulat való érdeme szerint.

— **A „Békésmegyei Lapokra“** — saját kifejezése szerint — nagyon „rájött.“ Lapunk tudvalevőleg időnként szemlét tart a megyei lapok felett, s igen természetesen ily alkalmakból van mit gyomlálnia a „B. L.“ zöldséges kertjéből, vagyis tárcza-rovatából. A „Békésmegyei Lapok“ különös kritikátlansággal jár el versközleményei körül, az irodalmi izlés nem csekély hátrányára. Ezt ostorozni mindnyájunk hivatása, kik sajtói ügyekkel foglalkozunk. De mi az eredmény? Az, hogy a „B. L.“ a tárgyilagosság teljes mellőzésével pulykaméreggel ront lapunknak, műintézetünknek, sőt még kiadványainknak is, jelezve ujdonsült voltát, melyszerint még a kritika javító céljával sincs tisztában. Hogy olvasóink mulattatására a „B. L.“ műintézeti álláspontját kellőkép regisztráljuk, ime adjuk itt azt a csodabogarat, mely a „casus bellit“ képezi:

„Zord magáuos perczeimben
Szivem, hogyha elszorong
És a világ szemeimben
Holdból látott holt korong.“

Ezt a holdkóros vajudást védi a „B. L.“ s ezt, mint „alkotást,“ — horendum dictu — „szoborszerűnek“ tartja. Valószínű, hogy a „B. L.“ „műitésze“ sárgarépából faragott szobroknál egyebet sem látott. Így veszélyezteteti egynémely vidéki lap álláspontjának komoly voltát. Sohsem mondtuk mi a „Békésmegyei Lapokról“ azt, hogy mint helyi közlöny be ne töltené helyét, sőt elismeréssel adóztu társadalmi irányú működéséről; de hogy versközleményei a lehető legsilányabbak voltak eddig: azt a fentebbi izleltető után mindenki helyben fogja hagyni. Midőn a „B. L.“-nak hosszas kifakadásában fog-

Ialt személyeskedő esetlenségeit, mint szóra sem érdemeseket — egyszerűen mellőznők: kijelentjük, hogy a rosztat, a károsat, mely irányzatnak a „B. L.“ nem áll védelmére kelni; utni fogjuk bizony mi ezentúl is, a „B. L.“ kritikus — görénye daczára is.

— **Meghívás.** A szarvasi nőegylet f. é. augusztus hó 31-én vasárnap, d. u. 4 órakor a főgymnásiumi nagyteremben közgyűlést tart, melyre az érdeklettek tisztelettel meghívotnak. Az elnökség megbízásából, Mihály József, egyl. titkár.

— **A szarvasi társulati polgári leányiskola** ujonnan választott polg. iskolai képesítéssel ellátott tanítónője t. Neher Paula kisasszony helyét elfoglalta, s f. é. szept. 1-én a tanítást megkezdi. Mint értesülénk az intézetbe már eddig is több mint negyven tanuló iratkozott be az új tanévre.

— **Áthelyezés.** Kemény Mihály volt csabai orsz. képviselő ur, ki utóbb Szolnok-Dobokamegye tanfelügyelője volt, hasonló minőségben Csanádmegyébe, Makóra helyeztetett át.

Szeged védelme. A külföldi szakértők nagy buzgalommal dolgoznak és munkájokban már annyira haladtak, hogy a jövő hét végeig befejezik azt. Említettük már, hogy három emlékiratot fognak kidolgozni, egyet Szeged védelméről, egyet a Tiszaszabályozásról és egyet a Dunaszabályozásról. A Szegedre és Tiszaszabályozásra vonatkozó emlékiratok — mint most értesülünk — már készek. Mindkettő terjedelmes munkálat. — A Szeged védelméről szóló emlékiratban a külföldi szakértők azt javasolják, hogy a Tisza mentében kőpart építtessék, mely mintegy két kilométer lesz; a város körül pedig mintegy kilencz kilométernyi magas körtöltés, melybe még az alföldi vasut indóháza is beufoglaltatnék. Ezenfelül ajánlták a város feltöltését. — Az emlékiratot Grosz, a franciaia hidak és utak főfelügyelője szerkesztette, — a Tiszaszabályozásról szóló emlékiratot pedig Jaquet, hid és utági főmérnök. A harmadik emlékirat főleg a fővárosi Dunarészről és a vaskapuról fog szólni — Végül arról is biztosítottunk, hogy a külföldi szakértők javaslatai egyhangú megállapodások eredményei. A szakértők Hieronymi államtitkarnak fogják emlékirataikat át-nyújtani.

— **Színészeink** ma, bérletszűnetben, Csepreghy Ferenc kedvelt népszínművét a „Piros bugyellárist“ adják. Az élénk hatású népszínműre felhívjuk közönségünk figyelmet. — A színtársulat igazgatója a következő bérlethirdetést bocsátá közre: Van szerencsém a mélyen tisztelt műpártoló közönséggel tudatni, hogy tizenhat előadásra bérletet nyitok. Ez egyetlen bérletnél több nem lesz. E tizenhat előadásban Szarvason még nagyrészt nem adott nagyköltségű és fényes kiállítású darabok kerülnek színre. Többek közt: „A kis herezeg,“ Lecocq Károly gyönyörű zenéjű legujabb nagy operette-je 3 felvonásban; „A Fourchambault-család,“ Augier Emil nagyhatású társadalmi színműve 5 felvonásban; „A bőregér,“ Strauss János nagy operette-je 3 felvonásban; „Az ellenállhatatlan,“ Csiky Gergely négyszáz aranyat nyert eredeti vigjátéka 3 felvonásban; „Kisasszony-feleségem,“ Lecocq Károly legujabb operette-je 3 felvonásban; „Az utolsó levél,“ Sardou Viktor vigjátéka 3 felvonásban; „A boissy-i boszorkány,“ Zuytz Jenő operette-je 3 felvonásban; „A 47-ik cikk,“ Belot Adolf hatásos társadalmi drámája 5 felvonásban; „Giroflé-Girofla,“ nagy operette 3 felvonásban; „A huszársíny,“ eredeti népszínmű 3 felvonásban; „Angot asszony leánya,“ operette 3 felvonásban; „Az új emberek,“ Toldy Ferencz vigjátéka 3 felvonásban; „A kis menyecske,“ Lecocq legujabb nagy operette-je 3 felvonásban; „Ferreól, vagy: egy relytélyes gyilkosság,“ Sardou Viktor nagyhatású társadalmi színműve 4 felvonásban; „A gerolsteini nagyhercegnő,“ nagy operette 3 fel-

vonásban; „A pók,“ eredeti népszínmű 3 felvonásban és „A varázshegedű“ operette 1 felvonásban. Bátor vagyok himni, hogy — a nagyérdemű közönség műigényeinek megfelelően — előadásaim tömeges pártfogás és számos bérlet által leendnek biztosítva. Bérletárak tizenhat előadásra: páholy 40 frt, körszék 10 frt 60 kr., zártszék 8 frt. Tisztelettel Krecsányi Ignác, színigazgató.

— **Talált kincs.** Közlés végett a következő körözvény küldetett be lapunkhoz: Körözés: Szolnok város határában a Zagyva kanyaru atánál az ugynevezett Zagyva malomház körül Timár József beresgyerek 1879. mártius 30-án saját beismérése szerint egy gránit kő alatt egy fazekben nagy mennyiségű aranyat, arany pénzt és arany ékszereket, drága köveket és gyémántokat talált. Ezen talált kincset a találó állítása szerint másnap márt. 31-én Szabó (Kása) József tanyaszomszéd négy rúd föld, egy ház vétel és a talált pénzből részeltetés ígerete mellett elcsalta tőle s neki Timár József a talált kincset át is számlálta, mely állott 2620 drb aranyból, három aranygyűrű, két fülbevaló, 120 drb különmemű koczka alakú drágaköböl s ragyogó gyémántokból és két drb ökölnagyságu aranygömbből. Szabó József ezen talált kincset a hatósági nyomozás megindítása folytán elrejtette s átvételét tagadta. Miután pedig feltehető, hogy ezen nagy értékű tárgyak értékesítése az aranyművesek, ékszerészek, zálogüzlet tulajdonosoknál stb. hasonló üzletekben fog megkíséretetni, felkéretnek ennél fogva az összes hazai hatóságok, miszerint jelen köröző levelet minél számosabb példányban lithographiroztatni s hatóságaik területén a közigazgatási, rendőri hatóságokkal szoros vigyázat végett közleni s netán gyanús jelenségek esetén erről e járásbírósgot értesíteni sziveskedjenek. Szolnok, 1879. aug. 11. Bars Gy. sk. kir. aljbíró.

— **Békési tudósítónktól** vesszük a következő sorokat: A békésmegyei tanító-egyesület évi közgyűlésén f. hó 25-én képviselve voltak: Gyula, Csaba, Szarvas, Orosháza és Berény tanító-területei; ezeken kívül még számos ügybarót vett részt az értekezleten. Békésmegye földrajzi leírásáért kitüntetést nyertek: I. 100 forintot Homolya Ignác gyulai, és II. 50 frt Mihályfy József szarvasi tanár urak. — A közgyűléssel kapcsolatos tanszerek és kézimunkák kiállításán ügyességet, jó izlést és haladást tanusító női kézimunkákért kitüntető dícséretben részesültek az Inceze nővérek s Szabó Albertné felsőbb leány iskola nevelőnők, ezeken kívül még emítést érdemelnek azon egyes lombászati és más kézimunkák is, melyek a kiállítást díszítették. — A banketten nagy közönség vett részt s a sok alkalmi toasztok közt nagy hazánkfia Kossuth Lajosról is történt névnap i üdvözlő megemlékezés. — A b. m. tanító-egyesület könyvtára javára rendezett multság fényesen sikerült, a vidéki hölgykoszoru is oly számmal volt képviselve, melyre, a rendezőség érdeméül legyen mondva, nálunk mostanában példa nem volt. Az anyagi siker, előleges számítás szerint, a jótékony célra 50 forintnál többet hozott. A gyűlés folyamából a következőket közöljük. A gyűlést Németh Lajos elnök ur nyitá meg, miután Békés városa részéről Vincze Sándor békési közgyám ur s három országos tautestület s a fővárosi tanítók nevében Hönigsfeld Ado f budapesti tanító ur üdvözölte volna a tanítógyűlést. Ezután Donner Lajos egyesületi jegyző olvasta az egyesület évi munkásságáról szóló jegyző könyvet, melynek adatai közül főlemlítjük, hogy a tanító-egyesületnek megyénkben Szarvason, Orosházán, Csabán és Békésen vannak fiók-egyesületei. A 78 tag közül, kik e fiók-egyesületekben dolgoztak 24-en 36 dolgozatot és mintaelőadást terjesztettek elő. A megyei 236 tanító közül 129 az együletnek tagja; a pártoló tagokkal együtt az egyesületnek összesen

228 tagja van. — A jegyzőkönyv felolvasása után Sargavay Erzsébet orosházi tanítónő Sass István munkáját olvasta fel, melyben szerző arról értekezik, hogy mit tegyen a tanító az iskola érdekében az iskolán kívül. Ezután Finta Ignác gyulai tanító arról értekezett, hogy minő elveket kövessen a tanító a természetrajz tanításában? Mindkét értekezés javaslatai elfogadtattak, s az egyeslet évkönyveiben közzététetni határoztattak. Egyéb tárgyak során el lett határozva, hogy a jövő évi közgyűlés Szarvason fog megtartatni, miután e helyről meghívást kapott a közgyűlés. — Végül a tisztújítás ejtetett meg, melyszerint elnöktől újra Németh Lajos, alelnöktől Kovács László s jegyzőktől Salát Tamás és Sass István urak választattak meg. Az új bizottság pedig Douner Lajos, Zsilinszky Endre, Brózik Károly, Schöffler Lipót és Scheiber Márton tanító urakból alakítottatott.

Elveszett katonatiszt. Papp tartalékos tiszt ki a 39-ik gyalogezrednél mult évi június 14-ke óta szolgált a tuzlai csata óta, hogy a 20-ik hadosztály Dobesznica felé nyomult előre nyomtalanul eltűnt és sorsáról senki se tud. A hadügyminiszter most az eltűnt tisztet — körözteti.

— **Dobsa Lajos** koszorús színműírónk lapunk számára közléstől beküldte „Aba Sámuel“ című eddig sehoh sem közölt tragediájának 4-ik és 5-ik felvonását. A becses mű közlését az új évnegyedről fogjuk megkezdeni. — A jeles színmű költőtől, ki lapunknak kezdettől fogva munkatársa, közelébb a kolozsvári nemzeti színház nyert engedélyt „István Király“ című drámájának előadására, mely a 60-as években a fővárosban fényes sikert aratott. A színművet Kolozsvárt Molnár György rendezte színpadra, s ugyan ő játszta nagy hatással István királyt.

A horvát országgyűlés egy szakbizottsága, mely a városok rendezéséről szóló törvényjavaslatot tárgyalja, a kormány javaslatán egyebek közt azt a módosítást tette, hogy a városokban a nők is birjanak választó képességgel.

— **Türr tábornok**, mint a „Figaro“ értesül, levelet kapott La Roucière Noury Francia tengernagytól, melyben ez felkéri őt, hogy eszközölje ki, miszerint a budapesti „Arrogante“ flonpély jövedelmének egy részét a „Société de Sauvetage“ (francia tengeri mentő-társaság) kapja, a mely csak nem régiben tizenöt osztrák-magyar tengerészt mentett meg. Ha Jaurégherry tengernagy beleegyezik, úgy a francia tengerészeti miniszter azon kívánságának fog kifejezést adni, hogy a jövedelem megfelelősség az „Arrogante“ katasztrófája által sujtottak és a „Société de Sauvetage“ között.

— **A hazai bortermelés** fokozása, valamint a borkereskedés fejlődését gátló akadályok elhárítására — értesülésünk szerint a földművelési miniszter nagyobb mérvű mozgalmat szándékozik megindítani. E célból még ez év folyamán egy országos kongresszus összehívása tervezetik, melynek feladata lenne, a bortermelés és kereskedésnél észlelhető bajokat felderíteni s azoknak orvoslására pozitív javaslatokkal lépni föl.

GAZDÁSZAT.

„Tisza“ biztosító társaság. F. é. augusztus hó 17-én tartatott meg Debreczenben a „Tisza“ biztosító társaság hatodik rendes közgyűlése.

Az igazgatóság által beterjesztett jelentés és az 1878-ik évi zárszámlák e társaság ügyeinek örvendetes lendületét mutatják, s tanuságot lesznek a vezetés szakértelmes sáfárkodásáról, mely által elérte azt, hogy a „Tisza“ ma már tel-

jesen consolidált és kétségtelen biztosítékot nyújtó hazai vállalataink sorában foglal helyet. A lefolyt üzletév bőséges leírás és tartalékozás után 23.706 frt 28 kr. nyereséget hajtott, az egy-egy részvényre eső 2 forint osztalék f. é. szeptember hó 2-ikától kezdve lesz kifizetve. — A vagyonskimutatás 2.335.739 forint 98 kr. biztosítéki alapot tüntet ki.

A közgyűlés elősmeréssel vette e jelentést tudomásul s az igazgatóság javaslatait egyhangulag elfogadván a jelenlegi igazgatóságot egyhangulag újra megválasztotta. Felemlítjük még, hogy a közgyűlést megelőző napon nagy számú tekintélyes részvényes értekezletet tartott és abban Debreczen város polgármestere elnöklété alatt, meggyőződévén a társaság felvirágzásáról és teljes garancia képességéről, — elhatározta azt tehetsége szerint támogatni és minden részvényesnek erkölcsi kötelességévé tette a társaságot körében ajánlani, a saját tűz- jég- és életbiztosításait pedig kizárólag a „Tisza“-nal eszközölni.

— **Lóárverés** a magyar kir. álladalmi ménesekben. A földművelés, ipar és kereskedelmi m. kir. miniszterium részéről közhírré tétetik, mikép a kisbéri, bábolnai, mezőhegyesi és fogarasi m. kir. ménesekből részint a számszeletti, részint a kisorolt lovak, nyilvános szóbeli árverés útján — azonnali készpénz fizetés mellett — fognak a legtöbbet igérőknek eladatni és pedig a folyó é. szeptember 21-én Kisbéren, 25-én Bábolnan, október 2- és 3-án Mezőhegyesen. — Lóárverés bevezetésével pedig gulyabeli marhak eladása következik. — Október 7-én Brassóban. — Az árverés mindenik ménesben a jelzett napon 9 órakor kezdődik. — A megvett lovak az árverés után még 8 napig, vevő költségére, az illető ménesben maradhatnak, mely idő alatt minden eshetőség a vevőt terheli. — A mezőhegyesi méneshez legközelebb fekvő orosházi, a bábolnaihoz a nagy igmandi vasuti allomasnál kitelhetőleg gondoskodva leend kocsikról, melyek az érkező vevőket az árverés helyére s onnét az árverés bevezetése után a vasuti allomáshoz visszazállítandják. Kisbér és Brassó vasuti allomások lévén, a vevő közönség a rendes vonatokkal közlekedhetik. — Brassóban az árverés helye a városháza lesz megtudható. A vevő közönség elhelyezése az illető ménesintézetekben kitelhetőleg gondoskodva lesz.

— **A dohány termelők figyelmébe.** A magyar kir. pénzügyminiszter a következő hirdetmanynt bocsátotta ki: Tapasztalván, hogy engedélyezett dohánytermesztők a növény ágyakban nevelt, és engedélyezett terület beültetése után visszamaradt dohánynövényeket ki nem irtják, hanem azokat rendszeres ápolásban részesítik, — érésig az ágyakban meghagyják, — tekintettel azon körülményre, hogy ezen a dohánytermelési engedélyben megjelölt területeken kívül eső, csupan plánták nevelésére szánt növényágyakban dohányt termesztetni tilos, rendeltetik: miszerint a növényágyakban nevelt plánták az engedélyezett terület beültetése után azonnal legkésőbb július hó végéig minden évben megsemmisítendők. Erről az összes dohánytermesztők mihez alkalmazás végett értesítettnek, és figyelmeztetnek, hogy ellen esetben a dohány tilos termelésére előirt eljárásnak leend helye, és hogy oly termelők, kik a jelen rendeleteknek nem engedelmességeknek, jövőre dohánytermelési engedélyben részesítettnek nem fognak.

HIRDETESEK.

Megjelent

s az „Arpád” irodalmi és nyomdai intézetben
kapható a következő díszmű

„RÉSZVÉT-ALBUM”

Szerkeszté **Sipos Soma.**

A tiszta jövedelem a tűzvész által sújtott
békésiek által felvett kölcsön törlesztésére
fordíttatik.

A narancssárga papírra nyomott, szelrajzokkal s initialékkal
ellátott 160 oldalra terjedő kötet ára t. frt 50 kr.

A mű tartalma a következő:

1. Aigner Ferencz: A kopott ruha titka. (Beszély).
2. Bánfi Zsigmond: A két-kedők. (Költ.)
3. Csengey Gusztáv: Kont Vitéz. (Költ.)
- 4-5. Dobsa Lajos: Életiskola. A századok legendája. (Költ.)
6. Gáspár Imre: Ősszel halok én meg. (Költ.)
7. Dr. Hajnal István: A békési nagy tűz.
8. E. Mikes Róza: A szellem hatalma. (Beszély.)
9. Majthényi Flóra: Visszatértem a világból. (Költ.)
10. Miháfi József: A pithagorai nő.
11. Moravcsik Géza: Lenau Don Juanjáról.
12. Nogall Janka: Elvesztett paradicsom. (Beszély.)
13. Oláh Miklós: Csolnak-Dalok. (Költ.)
14. Racz Mihály: A szegényekért. (Költ.)
15. Reviczky Gyula: Schopenhauer olvasása közben. (Költ.)
16. Sipos Soma: Az örvény. (Rajz.)
17. Sipos Soma: A repülő borbély. (Költ.)
18. Gróf Vay Sarolta: Vasúton. (Költ.)
- 19-20. Zsilinszky Mihály: A művész bosszúja. (Elbeszélés.)

A ráczok pusztítása Békésen. (Tört. rajz.)
Ajánljuk e vállalatot a közönség szíves pártolásába.

3-3

Hirdetmény.

Veres márvány és fehér porosz
granit

sírkövek

a legnagyobb választékban kaphatók
B.-Csabán **Rosenbaum Ignác** raktárá-
ban. Megrendeléseket közvetít mint
meghatalmazott, **Rottmann Farkas** fény-
képész, **Szarvason.**

3-1

Haszonbérleti hirdetés.

Nagyságos Tomcsányi Károly
urnak 954^{3/4} holdat tevő nagykondorosi birtoka folyó
évi Szt.-Mihály naptól hat, esetleg tíz évre, haszon-
bérbe kiadandó.

A feltételek megláthatók **Szarvason Koncz**
Zsigmond tisztartónál.

2-2

Pályázati hirdetmény.

A szarvasi nagybirtokosok és Szarvas városa, a 18. számú Körös-átmetszésen egy 54.40 méter
hosszú, 4.85 méter széles hidat **kemény fából** építtetni szándékozván, mindazon szakértők, kik ez építést
felvállalni óhajtják, ezennel felhivatnak: miként zárt ajánlataikat 500 frt cautió melléklésével f. évi szept-
ember hó 10-kéig bezárólag Szarvas városa birájának kézbesítsék.

Megjegyeztetik, miként a hidhoz szükséges fa- és vasanyagot az építtetők adják; a hidépítési
munkálathoz számítandó: a nyers faanyag fűrészelés általi feldolgozása és a régi hid elbontása is.

Végül: a nyers fa-anyag a helyszínén, a hidterv-rajza és előmértelei pedig Szarvas városa köz-
ség házánál megtekinthetők.

Kelt Szarvason, 1879. év august. 23-án.

Az érdekeltség nevében:

Balthazár Lajos, bíró.

2-2